

JAARGANG 21

JANUARI 2024

NR. 1 - 221

R

ECHTSTREEKS

MAANDBLAD VOOR EVANGELISATIE EN GELOOFSOPBOUW

DEZE MAAND:

3 VAN DE REDACTIE

Bemoediging aan het begin van het jaar

4 DE GERECHTEN VAN DE KONING

Daniël 1

7 BESTUDEER DE SCHRIFTEN

7 EEN NIEUW BEGIN

De eerste dag van de eerste maand

9 WOORDSTUDIE

Rijkelijk zaaien en maaien

10 HET BOEK PREDIKER

Deel 6 - Een en Al Vluchtigheid

12 DE LAATSTE WOORDEN VAN KONING DAVID

2 Samuel 23:1-7

14 EEN GEBED OM GODS LEIDING EN BESCHERMING

Psalms 25

15 GRENZELOZE GENADE - VERLEDEN, HEDEN EN TOEKOMST

16 ADVERTENTIE

COLOFON

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '...groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<https://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma **AcrobatReader®** (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<https://www.oudesporen.nl/rechtstreeks>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Thessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na toestemming van de redactie. Gebruikte foto's en illustraties zijn ofwel uit eigen archief, fotostock, of anders aangegeven.

Correspondentieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

VAN DE REDACTIE

BEMOEDIGING AAN HET BEGIN VAN HET JAAR

Gerard Kramer

Bij het doorlezen van het januari-nummer van Rechtstreeks viel het me op dat de meeste artikelen oproepen tot een praktische respons, maar ook een bemoedigend karakter hebben.

Een paar citaten: A. Gibert maakt in zijn artikel 'De gerechten van de koning' ook hele praktische toepassingen als het gaat om het voorbeeld dat Daniël en zijn drie vrienden in Babel gaven: *'De aardse plichten, of dat nu familieaangelegenheden zijn, beroepsmatige of burgerlijke plichten, geven de gelovige voortdurend gelegenheid zijn Meester te eren. Als hij ze verricht met Hem, voor Hem, en met dankzegging en gebed. Dat kan al gebeuren als wij worden gevormd door onderwijs, studie, lectuur enz. En later als wij tijdens het werk steeds meer in aanraking komen met onbekeerde mensen. Dat geldt ook voor de noodzakelijke ontspanning'*.

Ook Hugo Bouter trekt in zijn artikel 'Een nieuw begin. De eerste dag van de nieuwe maand' parallellen met onze tijd en met de christenen: *'God zegende Noach en de zijnen. Ze mochten vrucht dragen, er was een nieuw begin. Het oude was voorbijgegaan, alles was nieuw geworden. Wij zijn een nieuwe schepping in Christus Jezus (2 Kor. 5:17). En dit alles op grond van Zijn volbrachte werk, op grond van Zijn lijden en sterven, doordat Hij het oordeel heeft ondergaan en heeft gedragen. Die gigantische vloed van de toorn van God is op Hem aangelopen, en is over Hem heengegaan. Wij zijn veilig*

in Hem. We mogen ons nu als het ware ook bevinden op een nieuwe, gereinigde aarde en leven voor Gods aangezicht'.

De WoordStudie gaat deze keer over 'rijkelijk zaaien en maaien', en dan speciaal over het Griekse woord voor 'rijkelijk'. Er blijkt elders in het Nieuwe Testament nog een woord voor 'rijkelijk' voor te komen, dat echter een iets andere betekenis blijkt te hebben. Interessant studiemateriaal!

In zijn artikelenreeks over het boek Prediker schrijft Ger de Koning iets dat aan het begin van het jaar tot nadenken, maar ook tot bemoediging mag stemmen: *'Tussen geboorte en sterven speelt voor de mens alles op aarde zich af in het tijdsgewricht dat er dan is. God heeft tussen geboren worden en sterven alles zijn plaats en tijd gegeven. Met onze komst in de wereld vindt er een geweldig wonder plaats. Dat ieder mens juist in die tijd geboren wordt waarin hij geboren wordt, is door God in Zijn oneindige wijsheid bepaald. De duur van het verblijf van een mens op aarde ligt ook vast. De dagen en maanden van de mens zijn bij God bekend en door Hem bepaald (Job 14:5). Door zorgen kunnen we niets toedoen aan onze levenslengte (Job 14:5-6; Matt. 6:27). God kan wel aan onze dagen toevoegen (Jes. 38:1-5)'*.

In zijn artikel over de laatste woorden van David schrijft Kris Tavernier het volgende over Gods handelen: *'Al Zijn beloften aan ons zal Hij vervullen, en Hij heeft ons een schitterende eeuwige toekomst toegezegd. Paulus kan er geen woorden voor vinden om het te beschrijven, alleen maar dat geen oog het heeft gezien en geen oor heeft gehoord en dat het in geen mensenhart kan opkomen (1 Kor. 2:9). En ongetwijfeld is het mooiste dat Hij ons ertoe heeft bestemd het beeld van Zijn Zoon in ons te laten zien (Rom. 8:29; 1 Kor. 15:49). Hij zal dat ook doen, en op de dag van Zijn verschijning zal Hij ons zo openbaren aan de wereld (2 Thess. 1:10; vgl. Kol. 3:4). En tot aan die dag mogen wij al veranderen naar dit beeld door het aanschouwen van de heerlijkheid van de Heere Jezus (2 Kor. 3:3; Gal. 4:19)'*.

Ten slotte nog een bemoediging van Peter Cuijpers in zijn artikel over Psalm 25: *'In vers 6 beroept David zich op Gods barmhartigheden, die van eeuwigheid zijn. David plaatst zich hiermee op de bodem van de genade. Genade is iets wat je krijgt en niet verdient. En barmhartigheid is dat je medelijden hebt met iemand en hem de helpende hand biedt. Denk maar aan de 'barmhartige' Samaritaan, die in tegenstelling tot de priester en de Leviet, medelijden had met het slachtoffer langs de kant van de weg en hem de helpende hand bood (Luk. 10:30-37)'*.

Namens de redactie wens ik u allen een gezegend 2024 toe, Gerard Kramer

'Als u een woord van bemoediging hebt, zegt het'

DE GERECHTEN VAN DE KONING

DANIËL 1

A. Gibert

Inleiding

Daniël en zijn metgezellen waren als jongemannen (lett. kinderen) naar Babel gebracht. Zij hadden kunnen zeggen dat zij de straf droegen voor zonden waarvoor zij niet verantwoordelijk waren. Over hen was de straf gekomen, die tegenover Hizkia een eeuw eerder al was uitgesproken (2 Kon. 20:18). Zij ondergingen de eerste fase van de oordelen, waarvoor Jeremia al dertien jaar tevergeefs het volk en zijn oversten waarschuwde, dus tijdens hun jeugd. Zij namen zonder tegensputteren de nederlaag en de vernedering van hun volk aan. Zij erkenden het gezag van de koning die hen had onderworpen, die de tempel had geplunderd en gevangenen als gijzelaars had meegenomen. Zij protesteerden niet toen men hun namen veranderde in namen die herinnerden aan de Babylonische afgoden. Zij legden zich toe op de studies die nodig waren om de koning van de heidenvolken goed te kunnen dienen.

De wijzen van de wereld zullen misschien denken: 'Dit zijn mensen die van de gunstige gelegenheid gebruik maken! Deze jongemannen geven niets om hun koninklijke afkomst en hun vaderland. Zij zullen zich snel vermengen met de Chaldeeën en ze doen er goed aan. Jeruzalem en zijn tempel zijn ver weg, hier is geen altaar, geen offeranden, de gewijde voorwerpen zijn in dienst van de god van Nebukadnezar. Alles is afgelopen met Israël en met de wet. Het is het allerbeste te profiteren van de gunstige maatregelen van de koning en kansen aan te grijpen.'

Maar er was één punt waarop zij weigerden wat de koning had geboden. *'Daniël nu nam zich in zijn hart voor zich niet te besmetten met de gerechten van de koning of met de wijn die hij dronk'* (vs. 8a). Dit was geen geheime afspraak waaraan hij zich in het verborgen wilde houden. *'Daarom verzocht hij het hoofd van de hovelingen of hij zich niet zou hoeven te verontreinigen'* (vs. 8b). Maar, kan de menselijke wijsheid dan weer zeggen: 'Dit is een uitzondering waaraan de andere bannelingen blijkbaar geen aandacht hebben geschonken. Een eigenaardigheid, een gewoonte die was overgebleven uit hun kindertijd; of een laatste opleving van nationaal gevoel zonder betekenis.'

Integendeel, het was van groot belang. Het openbaarde de werkelijke toestand van Daniël en zijn drie vrienden. God zegende dit onmiddellijk met Zijn goedkeuring: *'God gaf Daniël genade en barmhartigheid bij het hoofd van de hovelingen'* (vs. 9). Hij neigde het hart van hun verzorgers en bekroonde hun beproeving met succes. Als deze jongemannen de letter van de wet eerbiedigen, waarin ze in Jeruzalem zijn onderwezen, is dat voor hen niet slechts een lege vorm. De beslissing, in het hart genomen, was bindend voor hun verdere leven, zoals zij later op buitengewone wijze zouden bewijzen (Dan. 3 en 6).

1. Gods gezag

Hun beslissing toonde allereerst dat zij een hoger gezag erkenden, boven dat van de koning van Babel en zijn afgoden. Het hoofd van de hovelingen vreesde zijn heer, de koning (vs. 10). Maar Daniël en zijn vrienden vreesden Hem, Die Daniël kort hierna tegenover de koning zou noemen *'de God van de hemel'* (2:37, 44). Hij is de Enige: *'Ik ben de HEERE, uw God (...). U zult geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben'* (Ex. 20:2-3). De drie Joodse mannen, Sadrach, Mesach en Abed-Nego, wilden zich niet voor het gouden beeld neerbuigen; en toen Daniël een grijsaard was geworden, bleef hij bidden voor het open venster dat uitzag naar Jeruzalem, ondanks het verbod om een bede te richten dan alleen tot de koning. De ware God alleen moet gediend, geëerd en gevreesd worden: *'U moet de HEERE, uw God, vrezen, Hem dienen en bij Zijn Naam zweren'* (Deut. 6:13). Zijn woord moet worden gehoorzaamd door allen die Hem toebehoren.

2. God is heilig

De God Die zij vrezen, is een heilige God. Hij laat onreinheid niet toe en wil niet dat Zijn dienstknechten eten nuttigen dat aan de afgoden is geofferd. Hij wil evenmin dat zij de bevelen overtreden, die in Gods wet zijn gegeven om onderscheid te maken tussen wat rein en wat onrein is. *'Want Ik ben de HEERE, uw God. U moet u heiligen, en heilig zijn, want Ik ben heilig'* (Lev. 11:44-45). Dit heeft Hij gezegd in verband met dit onderscheid in voedsel.

3. Geloofsgehoorzaamheid

Onze gehoorzaamheid is die van het *geloof*. Die heeft niets slaafs. Het geloof heeft er behagen in te doen wat God welgevallig is. Zo zou ook de volmaakte Mens handelen: *'Mijn voedsel is dat Ik de wil doe van Hem Die Mij heeft gezonden'* (Joh. 4:34). *'Ik vind er vreugde in, Mijn God! om Uw welbehagen te doen'* (Ps. 40:9). En de getrouwen van het Joodse overblijfsel, waarvan deze bannelingen in Babel een beeld zijn, zullen zeggen: *'Hoe lief heb ik Uw wet! (...) Ik verblijd mij in Uw geboden, die ik liefheb'* (Ps. 119:47, 97, 113). Natuurlijke gevoelens zijn niet beslissend. Daniël weigerde voedsel dat aangenaam was. Onze eigen natuur zou de lekkere spijzen van de koning dankbaar aanvaarden. Wat een gunst, wat een voorrecht voor gevangenen. Maar wat zijn die voorrechten, vergeleken bij de zegen die men heeft als men de wil van God doet?

4. Gods beloften

Aan de andere kant, om te kunnen handelen zoals deze jongemannen moet men ervan overtuigd zijn dat God Zijn volk niet vergeet; zelfs niet als Hij het straft en Zijn aangezicht ervoor verbergt. De onderwerping aan de volken zou niet eeuwig duren. Aan de ballingschap in Babel zou een einde komen. Kenden zij de profetie van Jeremia, uitgesproken in hetzelfde jaar van hun wegvoering, over de '70 jaar' van deze ballingschap? Niets bevestigt dit. Pas 69 jaar later moest Daniël het uit de boeken leren (Jer. 25:1, 11; Dan. 9:1-2)

Zij kenden op zijn minst de boeken van Mozes en de profeten Hosea, Amos, Jesaja, Micha. Ze hadden dus zowel oude als nieuwe beloften. Zij waren zich ervan bewust dat onderwerping aan Nebukadnezar in de huidige tijd ook onderwerping inhield aan God, Die Zijn hand zwaar

liet drukken op Zijn schuldige volk. Maar er zou verlossing komen. Hetzelfde overblijfsel dat zijn vermaak vond in de wet van God, herhaalde de vraag: 'Hoelang?' Dat is het zuchten van het geloof (Jes. 6:11; Ps. 6:3; 13:1-2; 74:10; 89:46; 90:13; 94:3-4; Hab. 1:2).

5. Gods trouw

Hun houding was gebaseerd op het geloof in Hem Die had gesproken, de trouwe God (Deut. 32:4). Het Woord van God is onveranderlijk zoals Hijzelf, want Hij blijft Dezelfde. De Schrift kan niet gebroken worden en heeft dezelfde waarde, hoewel het volk van God Zijn Woord had verloochend. Het volk had zich van God afgekeerd en was voor een tijd verworpen. De wet blijft onaantastbaar, evenals in de tijd toen Mozes haar gaf. En bovenal kan de Heere niet falen in wat Hij aan de vaders heeft beloofd. Het geloof van deze jongemannen en van de getrouwen in alle tijden is gericht op de kern van de beloften: *'Wij hebben Hem gevonden van Wie Mozes in de wet geschreven heeft, en de profeten'* (Joh. 1:46). Het gaat om de Messias, de Verlosser.

Omdat ze zich niet verontreinigd hadden en weigerden het verleidelijke voedsel van Babel te eten, waren deze jonge Hebreërs geschikt om de 'raad van God' te dienen. Dat zouden ze doen op de plaats waar God hen had gesteld, als gewetensvolle dienaren van de koning der volken die door de Allerhoogste was aangesteld, om getuigenis te geven van de rechten van God, die zij op het juiste ogenblik laten horen (Dan. 2:47; 3:28; 4:37; 6:25-27). Zij ontvingen van God wijsheid en inzicht dat nodig was om beter dan hun collega's hun plicht ten opzichte van de koning te vervullen. Maar zij alleen ontvingen inzicht in de ondoorgrondelijke en verborgen dingen, de verborgenheden die de God van de hemel openbaart (Dan. 2:22, 28). Dat inzicht zouden ze niet hebben gekregen, als zij zich hadden verbonden met onreinheid, dat was het allereerste. Maar bovendien hebben ze ook volhard in hun geloof, waarvan hun vurige gebed het bewijs was (Dan. 2:18).

'Vertrouwelijk gaat de HEERE om met wie Hem vrezen, Zijn verbond maakt hij hun bekend' (Ps. 25:14). Op die manier hebben Daniël en zijn drie vrienden hun karakter van vreemdelingen in Babel bewaard, zodat zij daar waardevol aanwezig waren en handelden. Ze waren getuigen van God en konden de vrede voor de stad zoeken, waarheen ze waren overgebracht (Jer. 29:7). Wat een nuttige lessen voor ons. Niet dat onze plaats helemaal dezelfde is als die van hen. Tegenover God gehoorzaamden zij als Joden onder de wet. Christus heeft ons in de vrijheid gesteld. Wij zijn tegenover de wereld ook vreemdelingen; maar niet omdat de gemeente in slavernij verkeert, zoals het Joodse volk dat was. Integendeel, dat is niet mogelijk. De gemeente is hemels, en ons burgerschap is in de hemel. Wij dragen op aarde de naam van de soevereine Meester, Die door de wereld is verworpen maar verheerlijkt is in de hemel en over de aarde zal regeren. Wij hoeven onze harpen niet aan de wilgen van Babel te hangen en weigeren de liederen van Sion te zingen in een vreemd land (Ps. 137). Hier op aarde begint al het lied dat we in de hemel zullen zingen (Openb. 1 en 5).

Het is waar dat onze ontrouw – zowel van de christenheid in haar geheel als van de vele getuigenissen die er in de loop van de kerkgeschiedenis zijn geweest – het oordeel over het huis van God heeft gebracht. De christenheid, waarvan wij deel uitmaken, heeft van het christendom een wereldse

godsdienst gemaakt. Zij heeft zelf het wereldse juk gevormd dat op haar ligt, ondanks alle pretenties. Maar zelfs de poorten van de hades kunnen 'Mijn gemeente' niet overweldigen, zo heeft Jezus gezegd (Matt. 16:18).

Het is ook waar dat we leven in de 'tijden van de volken' (Luk. 21:24). Die lopen vanaf Nebukadnezar tot de verschijning van Christus. Maar onze hoop is niet die van Israël. De tijd van de gemeente vormt een tussenfase in de geschiedenis. Christus, met Wie ons leven nu verborgen is in God (Kol. 3:3), wacht op het ogenblik dat Zijn vijanden zullen worden gelegd tot een voetbank voor Zijn voeten. Wij zullen met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid en hiertoe zal Hij ons vooraf tot Zich genomen hebben. Tot dat moment regeert de satan, hoewel die op het kruis is overwonnen, als onrechtmatige bezitter van de wereld. Dit alles geeft aan onze plaats als vreemdelingen een heel eigen karakter. Als getuigen van Hem, Die God gemaakt heeft tot Heere en tot Christus, leven wij in een wereld die op weg is naar het oordeel. De verwoesting van Babel is daar maar een zwak beeld van. Wij moeten onderworpen zijn aan de door God ingestelde overheden en zijn verantwoordelijk te werken voor het goede en de vrede, terwijl wij goeddoen en bidden voor de overheden. God zal aan allen die op Hem vertrouwen wijsheid, bekwaamheid en kracht geven om de taak te volbrengen die God ons op aarde heeft gegeven.

Maar dat is pas mogelijk, als wij in ons hart hebben besloten ons niet te verontreinigen met de gerechten van de koning of met de wijn die hij drinkt. Dat zijn de dingen die van deze wereld zijn, die worden gekenmerkt door het zegel van haar overste die ze uitdeelt; en dat is de satan. Zij beantwoorden aan de begeerten van het hart en voeden het vlees. Die dingen te onderscheiden en te verwerpen lijkt moeilijker te worden naarmate de geest van de laatste dagen veld wint. Laten we zeggen dat dit meer dan ooit harten vereist die gericht zijn op de hemelse dingen, en tere gewetens en gevoelens.

Heel in het bijzonder willen we denken aan de jonge mensen, die evenals Daniël en zijn vrienden hun eerste persoonlijke contacten hebben met de wereld. Zij moeten onderwezen worden om de goede belijdenis af te leggen. We kunnen de geest net zomin als het lichaam zonder oefening laten

en de handen zonder leiding. Dat zou mislukking kweken, ongeschiktheid bevorderen en bijgeloof aanmoedigen. Wat belangrijk is, is dat alles kan worden aangenomen uit de hand van God, met dankzegging en met het oog om Hem te dienen. Alles waartoe men geroepen wordt te handelen. *'Aan deze vier jongemannen nu gaf God kennis en verstand van allerlei geschriften, en wijsheid, en Daniël gaf Hij inzicht in allerlei visioenen en dromen'* (Dan. 1:17).

De aardse plichten, of dat nu familieaangelegenheden zijn, beroepsmatige of burgerlijke plichten, geven de gelovige voortdurend gelegenheid zijn Meester te eren. Als hij ze verricht met Hem, voor Hem, en met dankzegging en gebed. Dat kan al gebeuren als wij worden gevormd door onderwijs, studie, lectuur enz. En later als wij tijdens het werk steeds meer in aanraking komen met onbekeerde mensen. Dat geldt ook voor de noodzakelijke ontspanning. Maar op al die verschillende gebieden is alles wat niet kan worden gedaan in gemeenschap met de Heere, te veroordelen als verontreiniging. De Heere Jezus moet geheiligd worden in onze harten door Hem de plaats te geven die Hem toekomt. Hoeveel te meer alles wat zo'n grote plaats, zo niet het hele leven in beslag neemt: het zoeken van genot, rijkdom en eer. Laten we dit overwegen! Kan de naam van God ermee verbonden worden? Maar hoe vaak wordt dit niet veronachtzaamd.

De wereld is geen plek voor de gelovige. De gelovige kan daar nooit op zijn gemak zijn, zelfs niet als hij zijn geweten het zwijgen oplegt. Het Woord is duidelijk en krachtig in zijn beknoptheid: *'Wij weten dat wij uit God zijn en de hele wereld in het boze ligt'* (1 Joh. 5:19). Voor dit gezonde oordeel over de dingen vinden we hulp in het Woord als een lamp voor onze voet, en het gebed dat ons in de tegenwoordigheid van God brengt. Het Woord is krachtig door de Geest. Zonder de Geest zouden we spoedig in een uiterlijke sleur vervallen. De Geest maakt levend, terwijl de letter doodt. Het zou dwaas zijn om iemand die geen leven uit God heeft, te dwingen van wereldse dingen afstand te doen. Maar als er nieuw leven is, moet dat zich openbaren door de wereldse begeerten en de goddeloosheid te verzaken (Tit. 2:12). Laten we niet vergeten dat de kinderen van gelovigen zich in een bijzondere positie bevinden, en dat hun ouders de verantwoordelijkheid hebben hen op te voeden in de tucht en vermaning van de Heere.

Het is voor ons duidelijk dat we geen onderscheid hoeven te maken tussen aardse voedingsmiddelen (Rom. 14:14; 1 Kor. 10:25; Kol. 2:21-22). Wij leven niet meer onder de wet. Maar Christus is gestorven, *'opdat de rechtvaardige eis van de wet vervuld wordt in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest'* (Rom. 8:4). Wat het vlees behaagt, bedroeft de Geest. Het vlees begeert tegen Hem, en de Geest tegen het vlees. Ons geestelijk voedsel, namelijk Christus Zelf (Joh. 6), is voor de oude mens verachtelijk. Het geestelijk voedsel is een genot voor de nieuwe mens, of het nu het manna is (Christus als Mens hier op aarde), of het Pascha (Christus in Zijn dood), of de opbrengst van het land (Christus geplaatst in de hemelse gewesten). Dit is het geestelijke voedsel van de gelovige. Hij kan aan iedereen laten zien hoeveel gezondheid dit voedsel geeft, en dat de gerechten van de koning daarbij in het niet vallen.

Schijnheilige mensen in de wereld zullen toegeven dat er bepaalde genoegens zijn die onteren. Zelfs al moeten ze, door een schone schijn te geven aan de begeerten van het vlees, zulke grove genoegens schaamteloos aan de menigten

voorzetten, van wie zij het verstand wegnemen (Hos. 4:11). We weten hoever men daarin gaat in onze tijd en hoeveel voordeel er verkregen wordt uit de exploitatie van immorele lectuur en voorstellingen die in elke huiskamer gebracht en uitgezonden kunnen worden.

De wereld biedt de gelovige graag aardse voeding. Ze heeft wel iets voor elke smaak: de kunst, de fantasie, het gevoel en het verstand, of van alles wat door elkaar. Cultuur en beschaving worden met alle allerlei deugden versierd. Men kan in de kunst vluchten, in de 1001 vormen die de wereld biedt. Men kan onder de indruk komen van de filosofie, van de duizelingwekkende ontdekkingen door de wetenschap, de kracht van de techniek, de verheerlijking van politieke acties; dingen kunnen veranderen en wat al niet meer! De gerechten zijn heerlijk, de wijn is koppig.

In werkelijkheid is het doel altijd om zichzelf te behagen, of anderen te overtreffen en zichzelf te overtroeven. Geleid, beschaafd, maar altijd gericht op de nietige afgoden (Jona 2:8). De oude mens heeft de illusie dat hij zichzelf opvoedt, maar het blijft de zonde van Adam om God gelijk te willen zijn. Tegelijkertijd probeert hij zijn naaktheid te bedekken en de gedachte aan het lijden, de dood en het hiernamaals weg te drukken. Hij probeert gelukkig te worden zonder God. Want sinds de zondeval galmt naast de stem van het geweten de echo na van het woord: *'U zult als God zijn'*. De heerlijke gerechten van de koning worden aangeboden door dezelfde verzoeker, die de waarde van de verboden vrucht aanpreeft en insinueert: *'Is het ook dat God gezegd heeft?'* Ja, God heeft gesproken. Hij spreekt altijd. Hij zegt dat *'alles wat in de wereld is: de begeerte van het vlees, de begeerte van de ogen en de hoogmoed van het leven, niet uit de Vader maar uit de wereld is'* (1 Joh. 2:16). De kinderen van de Vader moeten naar Hem luisteren, en niet naar de oude slang.

Sommige mensen hebben de illusie dat zij de wereld langzamerhand kunnen ombuigen naar Gods gedachten. Dat past ons niet. Voor een onderwerping, zelfs een geveinsde onderwerping, zal de ijzeren roede nodig zijn van de Herder van de volken. Wat ons past is het praktisch verwerkelijken dat *'wij van Christus zijn, en Christus van God is.'* Zich voeden met dit verachte voedsel en de gerechten van de koning te weigeren is het geheim om hier te kunnen leven als het zout van de aarde en het licht van de wereld. De grens met de wereld is altijd het *'kruis van onze Heere Jezus Christus, door Wie voor mij de wereld gekruisigd is en ik voor de wereld'* (Gal. 6:14). Die grens wordt getrokken in het hart overeenkomstig de plaats die Christus daarin heeft.

Bron: Le Messenger Evangélique 1965-141; Titel: Les Mets délicats du roi (04-08)

BESTUDEER DE SCHRIJFTEN

Vragen

1. Wie was de soldaat die aan het hoofd stond van Davids lijfwacht?
2. Wat is het enige evangelie dat vermeldt dat een Romeinse soldaat de zijde van de Heere Jezus doorstak met een speer?
3. Van welk materiaal waren de uniformen gemaakt van de legers die de Logos volgden uit de hemel?

Antwoorden

1. Benaja (2 Sam. 8:18).
2. Het evangelie van Johannes (Joh. 19:34).
3. Fijn linnen, wit en rein (Openb. 19:13-14).

EEN NIEUW BEGIN

DE EERSTE DAG VAN DE EERSTE MAAND

Hugo Bouter

Ik zou u willen vragen om enkele Bijbelgedeelten te lezen. De eerste uit Genesis 8, waarin het gaat over de geschiedenis van Noach en de ark:

- Genesis 8:6-17 en vers 20-22.

Dan gaan we naar Exodus 12, waar we lezen over de instelling van het Paasfeest in de eerste maand:

- Exodus 12:1-3 en vers 6-8.

En dan nog een gedeelte uit Exodus 40, waar we lezen over de inwijding van de tabernakel op de eerste dag van de eerste maand:

- Exodus 40:1-11 en vers 16-17.

Na de vloed

Het is wel een beetje veel wat we met elkaar gelezen hebben. Maar ik weet niet of het u opgevallen is, de verbindende gedachte is eigenlijk deze: *de eerste dag van de eerste maand*. Het is nu geen 1 januari meer, maar het is nog wel de eerste maand. En het is ook de eerste dag van de week, waarop we mogen samenkomen.

Na de geschiedenis van de zondvloed vinden we dat Noach en de zijnen een nieuw begin mochten maken, toen de wateren opgedroogd raakten van de aarde. En in Genesis 8 lezen we: *‘En het was in het zeshonderdeerste jaar, in de eerste maand, op de eerste dag van die maand, dat het water van boven de aarde opgedroogd was. Toen nam Noach het luik van de ark weg en keek naar buiten, en zie, de aardbodem was opgedroogd’* (vs. 13).

Het was een heel nieuw begin, na de grote vloed: die allesverwoestende vloed, die alles op de aarde had weggevaagd, behalve diegenen die met Noach veilig waren

in de ark. Een nieuw begin dus, en Noach had een duif uit de ark gelaten, die eerst een vers olijfblad in haar snavel terugbracht als teken van dit nieuwe begin. De gereinigde aarde droogde op en begon weer uit te sprouiten. En Noach wachtte nog eens zeven dagen en hij liet de duif uit, en die keerde toen niet meer terug. De duif had dus ook een rustplaats kunnen vinden op de nieuwe aarde, waar het water aan het verdwijnen was. Een plek op het droge, want de aarde raakte opgedroogd.

En dan lezen we over die eerste dag van de eerste maand. In het zeshonderdeerste jaar, op de eerste van de eerste maand, waren de wateren opgedroogd van de aarde. En dit nieuwe begin spreekt typologisch van het feit dat er voor hen die in Christus zijn, geen oordeel meer is. Je kunt dit gedeelte uit Genesis 8 vergelijken met Romeinen 8:1 en 2, waar staat: *‘Zo is er dan nu geen veroordeling voor hen die in Christus Jezus zijn; want de wet van de Geest van het leven in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet van de zonde en de dood’*. De wateren van het oordeel zijn opgedroogd. Die wateren zijn namelijk op de Heere Jezus aangelopen, en wel op het kruis van Golgotha. Daar is Hij gezonken in Gods oordeelsvloed in de drie uren van duisternis.

Maar voor wie nu in Christus Jezus is, is er geen veroordeling meer. Die is veilig. Net zoals Noach en de zijnen veilig waren in de ark. Zo mogen wij weten dat we veilig zijn in onze Heere en Heiland. Dat wij in Hem beschut zijn, zodat de wateren van de oordeelsvloed ons geen kwaad meer kunnen doen. De vloed is voorbijgegaan. Er dreigt geen oordeel meer voor hen die in Jezus Christus zijn. Wij staan op een heel nieuwe grondslag, evenals Noach en de zijnen een nieuwe aarde mochten betreden en aan God ook offeranden mochten aanbieden. Die nieuwe grondslag, dat is de grondslag van de opstanding van Christus: *‘Want de wet van de Geest van het leven in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet van de zonde en van de dood. Want wat voor de wet onmogelijk was, doordat zij door het vlees krachteloos was – God heeft, doordat Hij Zijn eigen Zoon in een gedaante gelijk aan het vlees van de zonde en voor de zonde heeft gezonden, de zonde in het vlees veroordeeld; opdat de rechtvaardige eis van de wet vervuld wordt in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest’* (Rom. 8:2-4).

Dat is de nieuwe positie van de christen door het zondoffer van Christus. Het is een heel nieuw begin. We staan in

Christus op die nieuwe grondslag, de grondslag van de opstanding. En dat is ook de grondslag van de genade, waarover we gezongen hebben (lied 88 GL). En waarover we in Romeinen 5 kunnen lezen, dat wij gerechtvaardigd zijn op grond van geloof en vrede met God hebben door onze Heere Jezus Christus, door Wie wij ook de toegang verkregen hebben door het geloof tot de genade of de gunst waarin wij staan. Dat typeert diezelfde nieuwe positie, de grondslag waarop we door genade mogen staan. We staan dus in een positie waarin we de gunst en de genade van God mogen genieten, evenals Noach en de zijnen Gods gunstgenoten waren.

God zegende Noach en de zijnen. Ze mochten vrucht dragen, er was een nieuw begin. Het oude was voorbijgegaan, alles was nieuw geworden. Wij zijn een nieuwe schepping in Christus Jezus (2 Kor. 5:17). En dit alles op grond van Zijn volbrachte werk, op grond van Zijn lijden en sterven, doordat Hij het oordeel heeft ondergaan en heeft gedragen. Die gigantische vloed van de toorn van God is op Hem aangelopen, en is over Hem heengegaan. Wij zijn veilig in Hem. We mogen ons nu als het ware ook bevinden op een nieuwe, gereinigde aarde en leven voor Gods aangezicht.

De viering van het Pascha

In Exodus 12 vinden we ook een nieuw begin: *'Deze maand zal voor u het begin van de maanden zijn. Hij zal voor u de eerste zijn van de maanden van het jaar'* (vs. 2). En dat was de maand Abib, de maand van de groene aren, waarin het Pascha moest worden gevierd, gevolgd door het Feest van de ongezuurde broden. Op de eerste dag van de maand was er trouwens ook nog het (mogelijk later ingestelde) feest van de nieuwemaan (Num. 28:11-15; Ps. 81:4), maar bij het Pascha staan de tiende en de veertiende dag van de maand op de voorgrond.

Dit nieuwe begin werd voor Israël dus mogelijk gemaakt op grond van het Paaslam. Op grond van dit offer dat men bracht, en waarvan het bloed aan de beide deurposten en de bovendorpel van de huizen werd gestreken, terwijl men in die huizen het Paaslam at. Het spreekt allemaal van het nieuwe begin, dat nu mogelijk is gemaakt door het volbrachte werk van onze Heiland. Evenals Noach en de zijnen om zo te zeggen in de ark werden overgebracht naar een nieuwe, gereinigde aarde, zo was daar voor het volk Israël als natie gezien een heel nieuw begin door het vieren van het Pascha en de uittocht uit Egypte.

Ze werden verlost uit het land van de slavernij, het land Egypte, op grond van het bloed van het Paaslam. Zo werden ze uitgeleid. Hun jaartelling begon om zo te zeggen met dit grote heilsfeit: de exodus uit Egypte. Het was een nieuw begin op grond van de dood van het Lam. En zo is dat ook met ons. Wij zijn verlost uit de tegenwoordige, boze wereld (Gal. 1:4). En we reizen om zo te zeggen naar het hemelse Kanaän, naar het land van de belofte. We zijn daarheen op weg, het land van zegen.

De tabernakel opgericht

Ook in Exodus 40 hebben we een nieuw begin. De eerste dag van de eerste maand, dat is dan de eerste dag van de eerste maand in het *tweede* jaar na de uittocht uit Egypte. En op die nieuwjaarsdag werd de tabernakel opgericht, het huis van God; en dit spreekt eigenlijk van het Pinksterfeest.

Want dat is ook een nieuw begin. We staan niet alleen achter het Paasfeest, maar ook achter het Pinksterfeest. De Heilige Geest is neergedaald op aarde tijdens het Pinksterfeest. Hij is gezonden door de verhoogde Christus. En de gemeente is gevormd doordat de Heilige Geest Zijn intrek nam in de verlostte gemeente, die gebouwd werd op de Pinksterdag (Hand. 2).

In Exodus 40:2 lezen we: *'Op de eerste dag van de eerste maand moet u de tabernakel, de tent van ontmoeting, opbouwen'*. Dat huis van God is op de Pinksterdag gegrondvest door de komst van de Heilige Geest hier op aarde. En de Heilige Geest bouwt nog steeds verder aan die woning van God, de tempel van de levende God. En alles gebeurt volgens het plan van God. We hebben dat niet allemaal gelezen, wel in vers 16: *'Mozes deed overeenkomstig alles wat de HEERE hem geboden had, zo deed hij'*. Maar als u het hoofdstuk verder doorleest, dan wordt dat heel vaak herhaald: Zoals de HEERE Mozes geboden had.

Alles gebeurde in overeenstemming met de gedachten van God, ook de wijding van de priesterzonen, die het werk in de tabernakel moesten verrichten. Ook dat gebeurde in overeenstemming met de geboden van God, zoals de HEERE Mozes geboden had. En in vers 33 lezen we dan: *'Zo voltooide Mozes het werk'*. Dit is ook een prachtige uitdrukking. We leven in de tijd van de genade, de tijd dat we mogen terugzien op het volbrachte werk van onze Heere Jezus Christus op het kruis van Golgotha. Maar ook de bouw van de gemeente zelf is in principe voleindigd. Maar het gaat in de praktijk nog steeds door, en als de laatste gelovige is toegevoegd aan dit geestelijke huis, dan is het echt compleet. En Christus zal dat voleindigen, Hij is de Bouwer, want *'op deze rots zal Ik Mijn gemeente bouwen'* (Matt. 16:18).

Christus doet dit en Hij zal het ook voltooien. Alles gebeurt in overeenstemming met de gedachten van God. En dat is het werk wat de Heilige Geest verricht heeft op de Pinksterdag en nog steeds voortzet, totdat dit geestelijke huis helemaal compleet is. En al die onderdelen van dat huis, alles wat nodig is voor de eredienst, voor de offerdienst, dat alles gebeurt in overeenstemming met de gedachten van God.

Maar we mogen ons natuurlijk wel afvragen: Hoe is dat bij ons? Gaan wij ervan uit dat alles bij ons vanzelf beantwoordt aan de gedachten van God? Is het zoals de HEERE Mozes geboden heeft? Zoals de Heere Jezus het wil? Zoals de Heilige Geest het wil? Is wat we doen en wat we ook beleven, allemaal in overeenstemming met Zijn gedachten? Dan beseffen we, we zien dat in het voorbeeld van het volk Israël, dat er ook veel falen was onder het volk van God. We zien dat in het Nieuwe Testament eveneens.

Er kwam in Israël een tijd dat de tempel, de opvolger van de tabernakel, helemaal dicht was. Het huis van God werd gesloten en het werd door menselijk falen niet meer gebruikt. Gelukkig gaf God opwekkingen, zodat men het huis van God herstelde en de eredienst opnieuw invoerde. Denkt u maar aan de tijd van herstel, van reveil, ten tijde van koning Hizkia en koning Josia. Dan werd er om zo te zeggen weer een nieuw begin gemaakt. In de tijd van Ezra en Nehemia werd er ook zo'n nieuw begin gemaakt in de geschiedenis van het volk van God (Ezra 6:16-7:10). Het zijn prachtige voorbeelden die de Schrift ons geeft.

(OS3281)

WOORDSTUDIE

RIJKELIJK ZAAIEN EN MAAIEN

Gerard Kramer

Over de vertaling van 2 Korinthiërs 9:6

Kort geleden had ik een gesprek met een medechristen over het woord 'rijkelijk' in 2 Petrus 1:11, waar staat: 'Want zo zal u rijkelijk de ingang in het eeuwig koninkrijk van onze Heer en Heiland Jezus Christus worden verleend'. We probeerden uit ons hoofd nog een aantal plaatsen te citeren waarin 'rijkelijk' voorkomt, en deden een poging te omschrijven wat dat woord betekent. We wisten toen nog niet dat er twee Griekse woorden zijn, waarop de Nederlandse vertaling 'rijkelijk' kan teruggaan. Uiteindelijk kreeg ik de suggestie er eens een WoordStudie aan te wijden. En u weet het, dat soort suggesties zijn altijd welkom!

2 Petrus 1:11

Het in 2 Petrus 1 vers 11 gebruikte woord voor 'rijkelijk' (Gr. *plousioos*) heeft de betekenis van 'in royale mate', wat hier in de richting gaat van 'met een hartelijk welkom'. NBV'04 en '21 zwakken dit af tot 'onbelemmerd' – terwijl in het Griekse woord geen ontkenning zit; het is een puur positief woord! Het komt verder voor in Kolossenzen 3:16 ('Laat het woord van Christus rijkelijk in u wonen'); 1 Timotheüs 6:17 ('...God die ons alles rijkelijk geeft om te genieten'); Titus 3:6 ('de Heilige Geest, die Hij rijkelijk over ons heeft uitgestort').

In bovengenoemd gesprek kwam ook het vers uit 2 Korinthiërs 9 naar voren. We dachten toen dat daar in vers 6 hetzelfde Griekse woord 'rijkelijk' werd gebruikt, al merkten we later op dat het nogal verschillend wordt vertaald. Het betreft hier echter een ander Grieks woord. We gaan deze tekst nu in een aantal Bijbelvertalingen bekijken:

2 Korinthiërs 9:6

Telosvertaling

1982/2018: 'En dit [zeg ik]: Wie spaarzaam zaait, zal ook spaarzaam maaien; en wie rijkelijk zaait, zal ook rijkelijk maaien'. Voetnoot bij 'rijkelijk' = lett. 'op zegeningen'; vgl. vers 5'.

SV: 'En dit zeg ik: Die spaarzaamlijk zaait, zal ook spaarzaamlijk maaien; en die in zegeningen zaait, zal ook in zegeningen maaien'.

NBG'51: '(Bedenk) dit: wie karig zaait, zal ook karig oogsten, en wie mildelijk zaait, zal ook mildelijk oogsten'.

HSV: 'En dit zeg ik: Wie karig zaait, zal ook karig oogsten; en wie zegenrijk zaait, zal ook zegenrijk oogsten'. Noot bij 'zegenrijk' = lett. 'in zegeningen'.

NBV'04/'21: 'Bedenk dit: wie karig zaait, zal karig oogsten; wie overvloedig zaait, zal overvloedig oogsten'.

Naardense Bijbel: 'Ik bedoel dit: wie karig zaait, zal ook karig oogsten, en wie met zegeningen zaait, zal ook met zegeningen oogsten'.

In alle vertalingen wordt duidelijk dat er bij ons 'geef-gedrag' een relatie is tussen de instelling waarmee we geven en het geestelijk resultaat daarvan. We kunnen op twee manieren geven (hier 'zaaien' genoemd):

- spaarzaamlijk / karig / spaarzaam – met als resultaat een even spaarzaam en laag geestelijk rendement. De aangetroffen vertalingen gaan terug op het Gr. *feidomenoos*, een bijwoord van het tegenwoordig deelwoord van *feidomai*, dat 'sparen' betekent, in alle betekenissen. Dan wordt het geven bekeken vanuit het bezit van de gever. Hij wil zijn bezit sparen, oftewel zo weinig mogelijk aantasten. Hij geeft ik-gericht en waakt er zorgvuldig voor dat het saldo van zijn bankrekening niet te veel daalt.
- rijkelijk / in zegeningen / mildelijk / zegenrijk / overvloedig / met zegeningen – nu met als resultaat een rijk gezegend en hoog geestelijk rendement. De aangetroffen vertalingen zijn allemaal correct; ze gaan terug op Gr. *ep' eulogiais*. Geen eenvoudige combinatie! Het betekent letterlijk 'op zegeningen', 'op basis van zegeningen', 'op de grondslag van zegeningen'. Dat is de sfeer waarin deze gever leeft en denkt: hij is zelf gezegend en wil die zegen graag doorgeven. Is dat niet prachtig? Daarom staat er even verder: 'God heeft een blijmoedige gever lief!'

HET BOEK PREDIKER

DEEL 6 - EEN EN AL VLUCHTIGHEID

Ger de Koning

Pred. 3:1 | Alles heeft zijn tijd

Waartoe we ook in staat zijn, welke initiatieven we ook ontplooiën, in feite zijn we slaven van de onafwendbare, onverbidelijke tijden die de Prediker in de verzen 1-8 noemt. Ons leven wordt niet alleen bepaald door de kalender, maar ook door het getij van gebeurtenissen die heen en weer gaan. Allerlei gebeurtenissen brengen ons van de ene naar de andere keus en handeling. Wij reageren op gebeurtenissen en bepalen daardoor vervolgens een volgend traject van ons leven. De duur of lengte van dat traject hangt af van een volgende gebeurtenis die ons leven binnenkomt.

Wij kunnen onszelf niet buiten de gebeurtenissen van het leven plaatsen. We maken er deel van uit, ze overkomen ons en we zitten er middenin. We kunnen er geen afstand van nemen om dan de dingen *'van het begin tot het eind'* (vers 11) te overzien. Dat kan alleen God, *'Die vanaf het begin verkondigt wat het einde zal zijn'* (Jes. 46:10). Dit alles zet de mens, die zich aanmatigt dat hij meester is van zijn lot en meent dat hij zijn eigen leven in de hand heeft en kan uitstippelen, op zijn plaats.

Bij *'een vastgestelde tijd'* gaat het om de tijdsduur van een periode. Bij *'een tijd voor elk voornemen'* ligt de nadruk op de inhoud van een periode, wat er in die tijd gebeurt. Alles wat mensen doen, heeft een *'vastgestelde tijd'*, een bepaalde tijdsduur, meer niet. De mens heeft die tijd niet in de hand en zijn tijd is niet eeuwig, maar afgemeten, beperkt. Daarom moeten we onze daden niet een groter gewicht toemeten dan ze hebben.

De dwaas weegt de dingen van de tijd alsof ze eeuwig zijn (Ps. 49:12-13). Daartegenover acht hij de dingen van de eeuwigheid als van geen belang. Alles om ons heen is voortdurend in verandering. Wat een dwaasheid is het dan ook om standvastig geluk te zoeken in een dergelijk veranderlijk toneel. Het is hetzelfde als rust zoeken op een woeste oceaan.

Het hele gedeelte van de verzen 1-8 benadrukt dat het leven is gevuld met een reeks van contrasten en dat we voortdurend van de ene naar de andere toestand gaan en van ervaring naar ervaring. Sommige zijn aangenaam en plezierig en sommige zijn belastend en pijnlijk. Net als de kringlopen van zon, wind, wolken en regen hun onophoudelijke herhalingen voortzetten, gaat de tijd onverbidelijk van de ene gebeurtenis naar de andere, ook in gebeurtenissen die tegenover elkaar staan. Maar elke gebeurtenis speelt zijn eigen rol in Gods voornemen.

Er zit ook iets dwangmatigs in; er is niet aan te ontkomen.

De tijd is een tiran die over ons heerst. Beetje bij beetje voelen we ons ouder worden en gaan we er ouder uitzien. De tijd drijft ons voort, tot de dag dat we zullen sterven. De tijd bepaalt wanneer we wat in ons leven doen. Alles wordt gedictieerd door het marstempo van de tijd en door veranderingen waar we niet om hebben gevraagd. Niemand kiest een tijd om pijn te lijden of te huilen van verdriet.

De gelovige weet echter dat alle gebeurtenissen niets anders zijn dan raderen van de troonwagen of regering van God die in elkaar grijpen en hem doen voortbewegen (Ezech. 1:16). Wanneer we begrijpen dat God alles regelt en controleert, ziet alles er anders uit. Dan zijn we in staat God te vertrouwen dat Hij Zijn liefdevolle voornemens voor ons door het tapijt van de tijd heen weeft. Als we het leven willen leren leven naar de bedoeling van God, moeten we samenwerken met de tijd van elk voornemen van God.

De tijd op aarde wordt gevuld met *'elk voornemen onder de hemel'*. Behalve dat *'onder de hemel'* ons erbij bepaalt dat alles *op aarde* plaatsvindt, bepaalt *'onder de hemel'* ons er ook bij dat de hemel ermee te maken heeft. In de hemel staat de troon van God, vanwaar alle regering uitgaat (Matt. 5:34). De gelovige mag in dit bewustzijn rusten met betrekking tot alle soorten tijden die worden beschreven. God is de God van alle genade, wat inhoudt dat Hij voor elke soort tijd in het leven van de gelovige de nodige genade geeft.

Wij moeten leren *'de tijden te kennen'* (1 Kron. 12:32). Het geloof ziet in alle wisselingen in het leven de hand van God. Daardoor kan de gelovige met vertrouwen zeggen: *'Mijn tijden zijn in Uw hand'* (Ps. 31:16). Of het nu tijden van voorspoed of van tegenspoed zijn, de gelovige vindt rust in de gedachte dat elke tijdsperiode in zijn leven door God wordt gestuurd en bestuurd. Alle wisselingen staan onder Zijn absolute controle. Al die verschillende tijden zijn geen toevallige tijden. Tijd is een uitvinding van God om orde in Zijn schepping aan te brengen: *'Hij heeft alles op zijn tijd mooi gemaakt'* (Pred. 3:11).

Het bewustzijn van de tijd die er voor alle dingen is, moet ons leren bewust met onze tijd om te gaan. Dat bewustzijn moet geen slavendrijver worden, waardoor we workaholics worden en we onze gezinnen verwaarlozen, geen tijd voor vriendschappen nemen en te druk zijn om de geur van bloemen in ons op te nemen en een zonsondergang te bewonderen.

Verantwoord met onze tijd omgaan houdt ook in dat we een tijd van rust nemen. We gebruiken onze tijd verstandig als we, om het met een woordspeling te zeggen, de juiste *'stop'* combineren met de juiste *'stap'*. Het gaat erom dat

we uitkijken hoe we wandelen, *'niet als onwijzen maar als wijzen, terwijl u de geschikte gelegenheid [of: tijd] ten volle uitbuit, want de dagen zijn boos'* (Ef. 5:15-16; Kol. 4:5). Ons motto mag zijn: Besteed de tijd wijs, investeer in de eeuwigheid.

De gelovige mag weten dat er een *'volheid van de tijden'* (Ef. 1:10) komt, een periode waarin alle tijden die God heeft bepaald hun voleinding zullen vinden. God heeft een doel met alle tijden die er zijn. Hij bestuurt alles zo, dat alle tijden uitlopen op en samenkomen in het Vrederijk onder de heerschappij van de Heer Jezus.

Het geloof weet dat wat voor ons – en ook voor de mens in het algemeen – soms allemaal een toevallige samenloop van omstandigheden lijkt, past in Gods plan. Alle tijden zijn een voorbereiding op die tijd van duizendjarige zegen. Alles wat er *'onder de hemel'*, dus op aarde, is gebeurd, is gebeurd *'naar [het] voornemen van Hem Die alles werkt naar de raad van Zijn wil'* (Ef. 1:11b).

Pred. 3:2 | Geboorte–sterven; planten–uittrekken

In zijn beschrijving van gebeurtenissen in de tijd begint de Prediker met de twee grootste gebeurtenissen uit een mensenleven die tegelijk elkaars uitersten zijn: zijn geboorte en zijn dood, ofwel zijn komst in de wereld en zijn vertrek eruit (vers 2a). Niemand heeft enige invloed op zijn geboorte. De *'tijd om geboren te worden'* wordt door God bepaald. Dat geldt ook voor de *'tijd om te sterven'*. Het kan wel lijken alsof door geboorteregeling en reageerbuisbevruchting aan de ene kant en euthanasie aan de andere kant de mens die twee tijden bepaalt. Hier lezen we dat geboorte en dood geen menselijke handelingen zijn, maar handelingen van God.

Tussen geboorte en sterven speelt voor de mens alles op aarde zich af in het tijdsgewricht dat er dan is. God heeft tussen geboren worden en sterven alles zijn plaats en tijd gegeven. Met onze komst in de wereld vindt er een geweldig wonder plaats. Dat ieder mens juist in die tijd geboren wordt waarin hij geboren wordt, is door God in Zijn oneindige wijsheid bepaald. De duur van het verblijf van een mens op aarde ligt ook vast. De dagen en maanden van de mens zijn bij God bekend en door Hem bepaald (Job 14:5). Door zorgen kunnen we niets toedoen aan onze levenslengte (Job 14:5-6; Matt. 6:27). God kan wel aan onze dagen toevoegen (Jes. 38:1-5).

Geestelijk kunnen we de tijd om geboren te worden toepassen op de nieuwe geboorte, het uit God geboren worden (Joh. 3:3). Daarvoor wordt het evangelie verkondigd, waarvan wordt gezegd: *'Nu is het [de] welaangename tijd, zie, nu is het [de] dag van [de] behoudenis'* (2 Kor. 6:2b). Op hetzelfde moment dat we opnieuw geboren worden, weten we dat onze oude mens met Christus is gekruisigd. Vanaf dat moment zijn wij *'met Christus gestorven'* (Rom. 6:8).

We kunnen een parallel zien tussen het eerste deel van het vers – het begin en het einde van menselijk leven – en het planten en het uittrekken van het geplante in het tweede deel ervan. In de tijd tussen geboren worden en sterven is de mens aan het *'planten'* (vers 2b). Hij begint iets met de verwachting daarvan vrucht te oogsten. Er komt ook een tijd om *'het geplante uit te trekken'*. Dat moet ook op de bestemde tijd gebeuren. Dat is het geval als onze bezigheden, als wat we hebben geplant, geen

goede vruchten voortbrengen. Dan moeten we het geplante uittrekken.

We kunnen dit toepassen op een bepaalde dienst voor de Heer. Die beginnen we, maar die dienst houdt ook een keer op. Tussentijds kan er ook een verandering plaatsvinden in de manier waarop wij onze dienst verrichten, of ook een wijziging van de plaats waar wij dienen. Staan we voor die veranderingen open, dat wil zeggen voor Gods tijd om iets te planten en ook het geplante weer uit te trekken?

We moeten ons hierbij afvragen wat wij als gelovigen in ons leven planten. Zijn dat de goede woorden van Gods Woord? Als we die in de 'tuin van ons leven' planten, als we ons daarmee voeden, zullen we goede vruchten dragen. Daartegenover moeten we uit ons leven de verkeerde planten, de werken van het vlees, wegdoen (Joh. 15:2). God doet dat ook met de volken: die rukt Hij weg, maar plant Hij ook (Jer. 1:10; 18:7, 9).

Pred. 3:3 | Doden–genezen; afbreken–opbouwen

De tijd om te sterven in vers 2 is een handeling van God. Bij de *'tijd om te doden'* (vers 3a) gaat het om een handeling van een mens. De ene mens kan de andere mens doden. Hierbij kan worden gedacht aan een soldaat in de oorlog of aan een beul bij het uitvoeren van een gerechtelijk vonnis. Er is ook *'een tijd om te genezen'* van wonden. Dan kan iets weer gezond worden en gebruikt worden. Dat die tijd ervoor is, is omdat God de tijd daarvoor bepaalt.

In de geestelijke toepassing kunnen we bij een tijd om te doden denken aan het doden van de leden die op de aarde zijn (Kol. 3:5). Dat wil zeggen dat dreigende uitingen van de zonde worden geoordeeld, waardoor de zonde geen kans krijgt zich te laten gelden. De zonde kan ook wonden veroorzaken. Als we gezondigd hebben, moeten we dat belijden. Dan wordt de zonde vergeven. Soms heeft een zonde ook gevolgen die niet zomaar weg zijn. Soms is er tijd voor genezing nodig. Die tijd geeft God.

Er is *'een tijd om af te breken'* (vers 3b), zoals het afbreken van Jeruzalem en Gods huis vanwege de ontrouw van Gods volk. God geeft ook herstel, waardoor voor Zijn stad en Zijn huis *'een tijd om op te bouwen'* is gekomen. In de nabije toekomst zal God op Zijn tijd Zelf de vervallen hut van David, dat is Zijn volk Israël, *'opbouwen als [in] de dagen van oude tijden af'* (Am. 9:11).

In geestelijk opzicht moeten *'wij [de] overleggingen en elke hoogte die zich verheft tegen de kennis van God, afbreken'* (2 Kor. 10:4). Hier gaat het over ons denken, over verkeerde gedachten die zich aan ons opdringen. Na het afbreken moeten we onszelf opbouwen op ons *'allerheiligst geloof'* (Jud. 1:20). Dat houdt in dat we ons met Gods Woord bezighouden, dat overdenken en in ons hart opnemen en bewaren.

Paulus zegt dat hij de wet als middel om gerechtvaardigd te worden op grond van werken voor zichzelf als christen heeft 'afgebroken' en dat hij die niet weer zal 'opbouwen' (Gal. 2:18). De wet heeft aangetoond dat de mens de wet niet kan houden. Het is onmogelijk door de wet een eigen gerechtigheid op te richten (Rom. 10:3). De mens wordt integendeel door de wet veroordeeld. Die erkenning houdt het einde van de wet als leefregel in. Zijn leefregel is nu Christus, *'want Christus is [het] einde van [de] wet tot gerechtigheid voor ieder die gelooft'* (Rom. 10:4). Ieder die

gelooft, is geworteld en wordt 'opgebouwd ... in Hem' (Kol. 2:7).

Pred. 3:4 | Huilen–lachen; rouwen–huppelen

De beide paren van dit vers horen bij elkaar. Het zijn natuurlijke en persoonlijke emoties die spontaan in een individu tot uiting komen en aantonen dat het leven zijn ups en downs heeft. Eerst is er de uiting van verdriet, 'een tijd om te huilen', en daarna komt de uiting van blijdschap, 'een tijd om te lachen'.

Dezelfde volgorde zien we in het tweede deel van het vers. Er is eerst 'een tijd om rouw te bedrijven', daarna komt er 'een tijd om te huppelen'. De Joden huilen als zij in Babel zijn (Ps. 137:1), maar hun mond wordt vervuld met lachen als zij terugkeren naar Sion (Ps. 126:1-2). 'Met tranen zaaien' gaat vooraf aan 'met gejuich maaien' (Ps. 126:5).

We huilen als we de gevolgen van de zonde om ons heen waarnemen en het onrecht zien. Er komt een tijd dat zij die nu huilen, zullen lachen en zich verheugen en getroost worden (Joh. 16:20-22; Matt. 5:4; Luk. 6:21b). God bewerkt die verandering in de omstandigheden en in het leven van de Zijnen (Ps. 30:12).

Rouw bedrijven kan gebeuren om de dood van een geliefde. Het kan ook gebeuren om de eigen zonden en vanwege de tucht van God daarover (Zach. 12:10,12; Jer. 51:52; Ezech. 7:15; Joël 1:8). Huppelen is een uiting van vreugde na verkregen vergeving en genezing (Hand. 3:8). Het kan ook gebeuren na een ervaren goedheid van God. David sprong en huppelde toen de ark naar Jeruzalem werd gebracht (2 Sam. 6:16).

DE LAATSTE WOORDEN VAN KONING DAVID

2 SAMUEL 23:1-7

Kris Tavernier

Het is wel wat, je laatste opgetekende woorden ... wat heb je dan nog te zeggen? Of beter: wat wil je dan echt nog zeggen, en wat wil je als je laatste nalatenschap doorgeven? Dit zijn de laatste woorden van koning David. Ze zijn het overdenken waard. Wanneer je je laatste woorden uitsprekt, dan zijn die echt je laatste, het is je finale nalatenschap. Vanzelfsprekend kijk je terug op het leven dat je geleefd hebt, wellicht zelfs hoofdzakelijk. Je kijkt nog even naar het heden, maar dat heeft op zo'n moment niet meer zo heel veel om handen. Wat is het een zegen als je ook vooruit mag zien naar de toekomst! Je verhaal is nog niet ten einde, er is hoop, omdat God die aan jou gegeven heeft. Koning David keek terug op zijn leven, hij overzag zijn heden en hij wierp een blik op de toekomst, een heerlijke toekomst die God hem had toegezegd. David had alles aan God te danken en was zich goed bewust daarvan. Dat is voor ons niet anders.

Een onverklaarbare carrière

'En dit zijn de laatste woorden van David. David, de zoon van Isai, spreekt; de man die hoog is opgericht, spreekt, de gezalfde door de God van Jakob, en lieflijk in psalmen van Israël. De Geest van de HEERE heeft door mij gesproken, en Zijn woord is op mijn tong. De God van Israël heeft gezegd, de rots van Israël heeft tot mij gesproken' (vs. 1-3a).

David wordt in eerste instantie voorgesteld als de zoon van Isai. Dit is niet positief of negatief, het is gewoon de vermelding van zijn afkomst. Hij was de jongste zoon van Isai, de Bethlehemit (1 Sam. 16:1, 11). Het lijkt erop dat

Isai geen sukkelaar was, maar zijn gezin had toch geen koninklijke ambities kunnen koesteren. David was de jongste telg in het gezin en was een eenvoudige schaapsherder. Nu waren schaapsherders geen zwakkelingen, want ze moesten de kudde beschermen tegen wilde dieren. In die tijd waren er zelfs leeuwen en beren in Israël (vgl. 1 Sam. 17:36). Maar hoe dan ook, dit kon geen koninklijke ambities opleveren. David was de achtste zoon in het gezin en veel kans op een carrière zat er voor hem niet in. Zó wordt David ons in de eerste zinsnede voorgesteld: een herdersjongen van eenvoudige komaf zonder opmerkelijke verdiensten, aspiraties of grote mogelijkheden. Nee, menselijk gezien zat er voor David helemaal geen koningschap in.

Maar meteen verandert de toon. David is de man die hoog geplaatst is, hij is de gezalfde van Jakobs God. Hij is de liefelijke in de lofzangen van Israël. Hij heeft een carrière gehad, die gaat van de eenvoudige schaapskooi bij zijn vader Isai tot een gerenommeerde kroon en troon, waarvoor ontzag was bij de machtige rijken rondom Israël. Het is een onverklaarbare carrière! En dat is nu ook net het hele punt! Uit het vervolg van de laatste woorden van David blijkt dan ook dat hij ten volle beseft dat het allemaal Gods werk is geweest, en niet het zijne (zie ook 2 Sam. 7:18). Zonder Gods keuze voor David was hij wellicht tot aan het einde van zijn dagen een herder geweest. Of misschien had hij iets anders gedaan, maar op eigen kracht zou hij het nooit tot koning hebben geschopt. Het is God Die de eenvoudige herdersjongen David tot koning heeft gemaakt.

Dit besef kunnen we ook op onszelf toepassen. Wat waren wij vroeger? Wij waren zondaars, verloren in zonden, schuld en dood (Ef. 2:1). We hadden niets om mee bij God te komen, we hadden niets om Hem aan te bieden. Geen goede daden die ons zouden helpen. Maar Hij heeft ons met Christus levend gemaakt en een plaats gegeven in de hemelse gewesten (vs. 6). Hij heeft ons tot burgers van een rijk in de hemelen gemaakt (Fil. 3:20). Wij zijn nu kinderen van God, van de Vader, wij zijn heiligen, rechtvaardigen en mede-erfgenamen van Christus (Joh. 1:12; Rom. 1:7; 5:1; 8:15-17 e.a.p.). Wat een verschil! Wat een – menselijk gezien – onverklaarbare metamorfose. Dát is nu eens een carrièreswitch. Het heeft natuurlijk niets met een carrière te maken, wat ik bedoel is de verandering, de totale ommekeer; en die heeft God teweeg gebracht! Het is God

Die dit vanuit Zijn liefde en genade voor ons heeft gedaan.

We zeiden al dat David beseftte dat het Gods werk is geweest. In de verzen 2-3a spreekt hij dit ook uit. Het is allemaal van God. In totaal bevestigt David zeven keer dat het allemaal van Godswege is gebeurd, in de eerste vijf verzen. Ten eerste is David hoog *geplaatst*, hij heeft het niet verdiend of verworven. Vervolgens is het de Geest van de Heere die door hem spreekt, het is Gods woord dat op Davids tong is, het is Israëls God en het is Israëls Rots die spreekt. Vervolgens heeft Hij David een eeuwig verbond gegeven. En ten slotte is Hij het, Die Davids heil en welbehagen laat uitspruiten. Het is niet Davids verdienste geweest en zo is het ook niet onze verdienste. We hebben niets om onszelf op te beroemen. Alles wat God heeft kunnen doen met ons leven, is Zijn verdienste.

Een rechtvaardige heerser

'Er komt een Heerser over de mensen, een Rechtvaardige, een Heerser in de vreze Gods. Hij is als het licht van de morgen, wanneer de zon opgaat, een morgen zonder wolken; als de glans na de regen, die groen laat opkomen uit de aarde' (vs.3b-4).

David heeft geleerd dat rechtvaardig regeren alleen maar kan vanuit een oprecht respect voor God, met vrees en eerbied voor God. God is de Rechtvaardige; en wie rechtvaardig wil handelen kan dat alleen maar doen in afhankelijkheid van de rechtvaardige God. Het gaat immers niet om onze eigen gedachten en meningen, maar om de gedachten van God. De toepassing voor ons is dat elke dienst voor God alleen maar kan worden gedaan vanuit ontzag voor God en door te zoeken, te vragen én te luisteren naar Zijn gedachten. Eigenlijk hebben we dat ook nodig bij al ons dagelijks handelen. Anders weten we niet hoe te leven volgens Gods wil. Daarom kreeg de koning van Israël ook het voorschrift om steeds een afschrift van de wet bij zich te hebben (Deut. 17:18-20). Zodat hij daarin zou lezen en zou leren de Heere te vrezen en Zijn inzettingen te onderhouden. Zo hebben wij ook de Bijbel gekregen om God steeds beter te leren kennen en Zijn gedachten steeds beter te begrijpen. Zo leren wij te leven in overeenstemming met Gods wil. Ook hebben wij de Heilige Geest ontvangen om ons daarbij te helpen en om ons op te voeden in Christus.

Maar we proeven hier meteen dat er een diepere betekenis in deze verzen ligt. Gaan onze gedachten niet automatisch naar de Messias, de Heerser? Ja, Hij zal komen en zal volmaakt regeren over de mensen in volkomen rechtvaardigheid en in de vreze Gods. Ja, we krijgen hier een profetisch perspectief en we kijken vooruit naar de Heere Jezus Christus. Hij zal als Koning komen. Dat wist David zelf ook (zie 2 Sam. 7:19). Alleen van de Messias kan terecht worden gezegd dat Hij zal regeren in volmaakte rechtvaardigheid (vgl. Jes. 9:6; 11:5; 32:1, 17). En ook alleen van Hem kan terecht gezegd worden dat Hij is als het morgenlicht bij het opgaan van de zon. Hij is de Zon der gerechtigheid (Mal. 4:2). Hij is de Opgang uit de hoogte (Luk. 1:78).

In dit verband noemt Jezus Zichzelf ook de blinkende Morgenster (Openb. 22:16). Toepasselijk in onze overdenking volgt dit meteen op de woorden: 'Ik ben de wortel en het geslacht van David', waarmee dit het profetische perspectief toont van o.a. deze laatste woorden van David (vgl. Openb. 5:5; Rom. 1:3; Jes. 11:1, 10). Dan zal

een nieuwe dag aanbreken. Die dag zal er een zijn zonder wolken, want Hij zal alle belemmeringen verwijderen voor Zijn rechtvaardige regering. Die dag zal leiden tot een jonge frisheid, waaruit leven opbloeit na de noodzakelijke regen (vgl. Ps. 72:6), een nieuw tijdperk van verademing voor heel de schepping en de mensheid, waarin de gelovige mag bloeien (vs. 7) of anders gezegd: tot volle ontplooiing komt en leeft voor Gods aangezicht.

God van trouw

'Hoewel mijn huis zo niet is bij God, heeft Hij mij toch een eeuwig verbond gesteld, in alles geordend en bewaard. Voorzeker, daarin is al mijn heil en al mijn vreugde, hoewel Hij het nog niet laat opkomen' (vs. 5).

David moet erkennen dat zijn huis zo'n koning niet kon voortbrengen en dat ook niet heeft gedaan. Hier en daar vinden we enkele momenten van voorafschaduwing bij de opvolgers van David, zoals bij de koningen Salomo en Josia. Het waren slechts voorproefjes van wat de werkelijkheid zal zijn. Maar nooit heeft het koningshuis van David dit gerealiseerd. Zijn dynastie heeft uiteindelijk een einde gevonden in de Babylonische ballingschap. Maar God is trouw! Want we lezen dat mooie woordje 'toch'. Ja, toch heeft God aan David een eeuwig verbond gegeven en iemand uit het nageslacht van David zal Koning zijn, namelijk de Heere Jezus Christus. Het is een eeuwig verbond, en Jezus zal voor eeuwig Koning zijn. Het verbond is geordend in alles en is zeker. God Zelf staat garant ervoor, en het zal dan ook vervuld worden. David verwoordt dit mooi in zijn retorische vraag: Zou Hij het niet laten komen? Want dat is het heil en het welbehagen van David. Hij zal het zien, hij zal het meemaken, hij zal er zelf bij zijn. Hij zal de vervulling van

deze woorden zien. Zo kijkt David met zijn laatste woorden niet alleen maar terug op zijn leven, maar ook ver vooruit naar de toekomst. God is hem heel zijn leven trouw geweest en dat zal Hij ook altijd blijven.

Onze God is dezelfde God en Hij is ook trouw jegens ons. Ondanks ons falen blijft God van Zijn kant trouw aan ons (2 Tim. 2:13). Daarom mogen wij steeds weer tot inkeer komen en naar Hem terug gaan. Al Zijn beloften aan ons zal Hij vervullen, en Hij heeft ons een schitterende eeuwige toekomst toegezegd. Paulus kan er geen woorden voor vinden om het te beschrijven, alleen maar dat geen oog het heeft gezien en geen oor heeft gehoord en dat het in geen mensenhart kan opkomen (1 Kor. 2:9). En ongetwijfeld is het mooiste dat Hij ons ertoe heeft bestemd het beeld van Zijn Zoon in ons te laten zien (Rom. 8:29; 1 Kor. 15:49). Hij zal dat ook doen, en op de dag van Zijn verschijning zal Hij ons zo openbaren aan de wereld (2 Thess. 1:10; vgl. Kol. 3:4). En tot aan die dag mogen wij al veranderen naar dit beeld door het aanschouwen van de heerlijkheid van de Heere Jezus (2 Kor. 3:3; Gal. 4:19). Hij laat het uitspruiten, het is Zijn trouw aan ons!

Wel of geen deel hebben

'Maar verdorven mannen zijn alle als doornstruiken, die weggeworpen worden; want met de hand kan men ze niet pakken. Maar ieder die ze wil aanraken, voorziet zich van ijzer of hout van een speer; ze worden ter plekke volledig met vuur verbrand' (vs. 6-7).

EEN GEBED OM GODS LEIDING EN BESCHERMING

PSALM 25

Peter Cuijpers

David is in zielenood, vijanden hebben hem in het nauw gedreven. In zijn nood richt hij zijn ziel op God (JHWH), op Wie hij vertrouwt. Hij verootmoedigt zich en bidt of God de zonden van zijn jeugd niet wil gedenken. Tevens vraagt hij of God zijn vertrouwen in Hem niet wil beschamen, opdat zijn vijanden zich niet over hem zullen verblijden (vs. 1-2). Maar hij weet het zeker: allen die God verwachten, worden niet beschaamd. David rekent zich tot hen die God verwachten (vs. 5, 21). Zij echter, die zonder reden trouweloos handelen, hoeven niet op Gods hulp te rekenen; deze mensen zullen beschaamd uitkomen (vs. 3).

Het kan zomaar gebeuren dat je van het ene op het andere moment in de problemen raakt. In het geval van David waren het zijn vijanden, die hem in benauwdheid hadden gebracht. Het hoeven niet altijd vijanden te zijn,

De laatste twee verzen zijn snoeihard om te lezen. We hebben het net erover gehad dat God een heerlijke toekomst heeft voorzien. Maar nu lezen we dat er ook mensen zijn, die daar geen deel zullen aan hebben. In felle bewoordingen worden zij en hun lot beschreven. Het doet pijn deze verzen te lezen. Zij beseffen het nu nog niet, maar hoe vreselijk moet het zijn dat zij het later wel zullen weten en dat voor eeuwig. Maar wij weten het nu reeds, en dat geeft ons een grote verantwoordelijkheid en een opdracht. Het is niet onze verantwoordelijkheid dat mensen al dan niet deelhebben aan Gods toekomst. Maar het is wel onze verantwoordelijkheid om er met anderen over te praten, om te evangeliseren. Dat is onze opdracht, ook wel de Grote Opdracht genoemd in Mattheüs 28:19. Doe het werk van een evangelist (2 Tim. 4:5; vgl. vs. 2). Vaak weten gelovigen niet hoe ze dat moeten doen. Wat ze moeten zeggen of antwoorden op bepaalde vragen. Toch zijn hiervoor cursussen en lectuur beschikbaar. Bekwaam je hierin, gebruik je woorden en ook je daden. Evangelisatie zou een corebusiness moeten zijn van elke christen! Zelf kunnen we geen mensen redden, maar we kunnen wel wijzen op de Redder Jezus Christus.

Wat een blijdschap en dankbaarheid is het voor ons als gelovigen te mogen weten dat wij wel deel hebben aan de toekomst van God. Door Zijn liefde, trouw en genade mogen wij delen in de heerlijkheid die Hij heeft bereid. Hij maakt ons tot deelgenoten van wat wij niet verdienen. Ja, zó is God: Hij geeft zoveel meer dan waarop een mens ooit zou kunnen hopen.

(OS3280)

maar mensen kunnen ons behoorlijk in de problemen brengen. Bijvoorbeeld je partner, die van je wil scheiden. Die slag onder de gordel had je niet zien aankomen! Of je werkgever die tussen neus en lippen te kennen geeft dat je wordt ontslagen, en dat na vijftientig jaar trouwe dienst! Door dit soort slecht-nieuws-berichten ben je uit het veld geslagen, maar al snel komen dan de waarom-vragen.

Je zit met tal van vragen, en misschien zie je geen uitweg uit de problemen. Waarom is dit mij overkomen, en hoe nu verder? Daarover gaat het in deze Psalm. David laat zich niet zomaar uit het veld slaan; hij richt zich in zijn benauwdheid, teleurstelling en verdriet tot God. Hij vraagt om Gods leiding in zijn leven: *'HEERE, maak mij Uw wegen bekend, leer mij Uw paden'* (vs. 4). Wegen en paden zijn om te bewandelen. Dus niet bij de pakken blijven neerzitten, het leven gaat verder!

In vers 5 vraagt hij voor de tweede keer of God hem wil leren. David was een man die van God wilde leren. Hoe mooi is dat! Hij vertrouwde op de HEERE met heel zijn hart en steunde niet op zijn eigen inzicht (Spr. 3:5-6). Bent u/jij de weg kwijt? Bewandel dan het pad dat David ons is voorgegaan. Het middel dat God gebruikt om ons te leren is Zijn waarheid. Gods waarheid staat in Zijn Woord, de Bijbel; daarin maakt God ons Zijn wegen bekend, daarin wil Hij ons met behulp van de Heilige Geest leiden. En misschien krijgen we niet op al onze vragen een antwoord, maar we gaan wel ontdekken welke wegen God voor ons heeft uitgestippeld.

David zegt: *'U bent de God van mijn heil; U verwacht ik de hele dag'* (vs. 5). Kunnen we deze belijdenis van David nazeggen? Zo niet, zoek dan vandaag nog uw toevlucht tot de Heere Jezus. Verwacht het van Hem, Hij wil ook uw/jouw Heiland zijn.

In vers 6 beroept David zich op Gods barmhartigheden, die van eeuwigheid zijn. David plaatst zich hiermee op de bodem van de genade. Genade is iets wat je krijgt en niet verdient. En barmhartigheid is dat je medelijden hebt met iemand en hem de helpende hand biedt. Denk maar aan de 'barmhartige' Samaritaan, die in tegenstelling tot de priester en de Leviet, medelijden had met het slachtoffer langs de kant van de weg en hem de helpende hand bood (Luk. 10:30-37).

Vanaf vers 7 somt David een drietal zaken op die een verandering kunnen zijn om Gods leiding in ons leven te ervaren:

1. Zonden

God kan geen gemeenschap hebben met onze zonden. *'Zie, de hand van de HEERE is niet te kort dat ze niet zou kunnen verlossen, en Zijn oor is niet toegestopt dat Hij niet zou kunnen horen.'* Dat is het probleem niet! Het probleem zijn onze zonden: *'Maar uw ongerechtigheden maken scheiding tussen u en uw God, uw zonden doen Zijn aangezicht voor u verborgen zijn, zodat Hij u niet hoort'* (Jes. 59:1-2). Het grote verschil tussen toen en nu: David leefde voor het kruis, en wij leven na het kruis. Het zondeprobleem is eens en voor altijd opgelost op het kruis van Golgotha.

David zegt: *'Denk niet aan de zonden (...) of overtredingen'* (vs. 6). De schrijver van de Brief aan de Hebreeëen zegt: *'Ik zal (...) hun zonden en wetteloosheden geenszins meer gedenken. Waar nu vergeving hiervan is, daar is geen offerande meer voor de zonde'* (Hebr. 10:14-18). De Heere Jezus is voor onze zonden gestorven. Zijn bloed reinigt ons van alle zonde, maar om in gemeenschap met God te blijven zullen we onze zonden moeten belijden, want God kan geen gemeenschap hebben met onze zonden (1 Joh. 1:7-9). David vat het bovenstaande in één zin samen: *'Goed en waarachtig is de HEERE, daarom onderwijst Hij zondaars in de weg'* (vs. 8).

2. De vreze van de HEERE

De vreze van de HEERE is voor veel christenen een oubollige uitdrukking; niet meer van deze tijd! Het diep ontzag voor de HEERE is bij velen ver te zoeken, God is hun 'maatje'

geworden. Niets maatje! Als we Gods leiding in ons leven willen ervaren, dan is de vreze van de HEERE een voorwaarde die God stelt: *'Wie is de man die de HEERE vreest? Hij onderwijst hem in de weg die hij moet kiezen'* (vs. 12). Dus de man die God vreest, mag rekenen op Gods leiding in zijn leven, in de weg die hij moet kiezen. Met zo iemand gaat de HEERE betrouwbaar om (vs. 14). Betrouwbaar betekent voor ons: dat we met diep ontzag met God omgaan, zoals Esther met diep ontzag omging met koning Ahasveros (zie Esther 5:1-8).

3. Voortdurend gericht zijn op de HEERE

David zegt: *'Mijn ogen zijn voortdurend gericht op de HEERE'* (vs. 15). David verwachtte het van de HEERE; hij was alert op Gods leiding in zijn leven. Ook wij worden opgeroepen ons oog voortdurend gericht te houden op de Heere Jezus, de overste Leidsman en Voleinder van het geloof (Hebr. 12:2). Hij is onze 'Leidsman', Degene die ons de weg wijst door dit tranendal. Door onze ogen voortdurend op Hem gericht te houden, voorkomen we dat we moe worden en in onze zielen bezwijken (Hebr. 12:3). Evenals David had Jezus te maken met vijanden die Hem haatten met een dodelijke haat (Ps. 25:19). Maar om de vreugde die vóór Hem lag, heeft Hij het kruis verdragen, terwijl Hij de schande heeft veracht (Hebr. 12:2-3).

Hij, onze Leidsman, zit nu aan de rechterzijde van de troon van God en wijst ons de weg die naar de eeuwige heerlijkheid voert. De weg naar de troon leidt via het kruis. Geen gemakkelijke weg, maar wél de weg die God ons aanwijst: *'De Geest Zelf getuigt met onze geest, dat wij kinderen van God zijn. En zijn wij kinderen dan ook erfgenamen: erfgenamen van God en mede-erfgenamen van Christus, als wij inderdaad met Hem lijden, opdat wij ook met Hem verheerlijkt worden'* (Rom. 8:16-17).

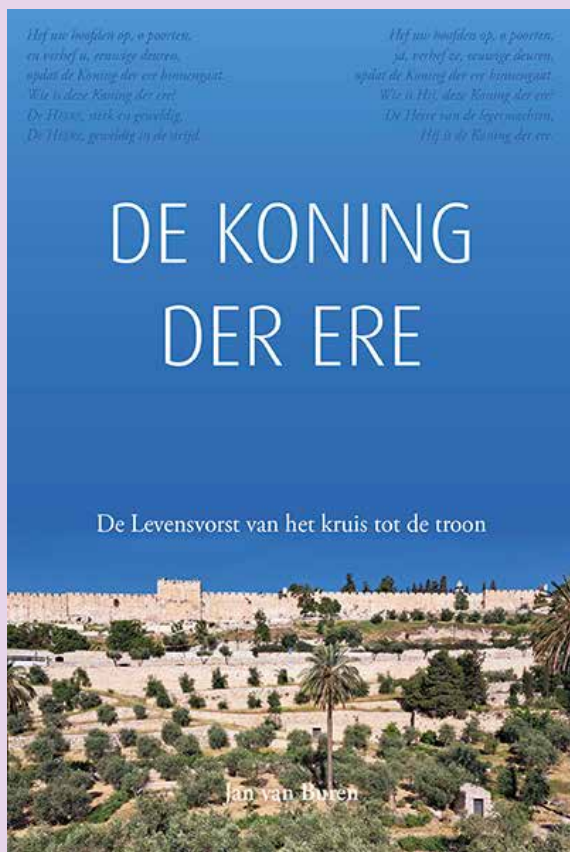
David eindigt deze Psalm met een bede om redding en bewaring. Wat David toen nog niet wist, weten wij wel: doordat hij zijn toevlucht had genomen tot de HEERE, is hij niet beschaamd geworden. Het laatste vers verplaatst ons profetisch naar de tijd die in de Schrift de Grote Verdrukking of de tijd van Jakobs benauwdheid wordt genoemd (Jer. 30:7; Matt. 24:21). Wie bekend is met de wegen van de HEERE, weet dat de gemeente vóór die tijd zal worden opgenomen in het Vaderhuis (Joh. 14:1-3; 1 Thess. 4:15-18; 1 Kor. 15:51-52; Openb. 3:10). Maar in die tijd van benauwdheid zal het gelovig overblijfsel uit Israël bidden: *'O God, verlos Israël uit al zijn benauwdheden.'* En daar kunnen we alleen maar Amen op zeggen.

GRENZELOZE GENADE - VERLEDEN, HEDEN EN TOEKOMST

- de genade die ons gegeven is in Christus Jezus vóór de tijden van de eeuwen (2 Tim. 1:9).
- want de genade van God, heilbrengend voor alle mensen, is verschenen en onderwijst ons, dat wij met verzaking van de goddeloosheid en de wereldse begeerten ingetogen, rechtvaardig en godvruchtig zouden leven in deze tegenwoordige eeuw (Tit. 2:11).
- omgord daarom de lendenen van uw verstand, wees nuchter en hoop volkomen op de genade die u gebracht wordt bij de openbaring van Jezus Christus (1 Petr. 1:13).

ADVERTENTIE

DE KONING DER ERE

De Levensvorst van het kruis tot de troon

Auteur: Jan van Buren

Toen de schrijver in 1976 de Bijbel opende bij Lukas 24, opende de Heere Jezus ook zijn ogen en verstand. En wist hij: U bent Mijn Heere, door Uw genade roem ik Uw eigendom te zijn. Hij wil je meenemen op reis door de Bijbel om samen te ontdekken wat over Christus geschreven is. Zodat je in verwondering uitroept: Wie is Hij, de Vrededorst? De Raadsman, de Man door Wie God Zijn raadsbesluiten al heeft uitgevoerd en zal uitvoeren. Maranatha!

320 blz. - 12,50 Euro

ISBN / EAN: 978-94-91797-69-9

AANBIEDING

Gehele Toegelicht & Toegepast serie

Auteur: Ger de Koning

Vers-voor-vers-commentaren op alle boeken van het Oude Testament. Voor de inhoud zie de aparte titels

Ook als iemand al één of meer delen in bezit heeft, is het mogelijk een offerte te vragen voor de aanschaf van de ontbrekende delen.

Hardcover met leeslint

Van 449,85 voor 399,00 Euro

uitgeverij
Daniël